

[Fæde.]

Knud Jespersen til landets finansminister, for så vidt jeg kunne se af hr. Knud Jespersens tale, så lykkedes det ham faktisk at bruge de samme penge 3 gange. Det er sådan en finansminister, vi har brug for.

Til sidst hr. Poul Westergaard. Jeg er meget ked af, at jeg udtrykker mig så utydeligt, for jeg kan ikke forestille mig, at det udelukkende kan være hr. Poul Westergaards fejl, når han har misforstået mig så totalt, jeg må nok tage noget af fejlen selv. Men det er unægtelig komisk for mig, der selv er offentligt ansat og oven i købet medlem af en af de bedste fagforeninger, når det drejer sig om at forhandle med politikerne om lønninger, at jeg skulle have lagt offentligt ansatte for had. Jeg kan jo også se i referatet, at det har jeg ikke udtalt mig om. Jeg har heller ikke udtalt mig om, at de pågældende offentligt ansatte var samfundsnyltere. Det, jeg har sagt, er, at vi har ikke råd til at have så mange mennesker ansat i den offentlige sektor, og at vi følgelig må forsøge på at nedbringe antallet af offentligt ansatte, således at der kan blive flere mennesker i erhvervslivet, og på det punkt var hr. Poul Westergaard jo fuldstændig enig med mig.

Men jeg vil da godt, når jeg nu har tiden og lejligheden til det, udbygge det en lille smule. Det er en almindelig kendt antagelse blandt rationaliseringseksperter, at en hvilken som helst virksomhed, som ikke inden for den senere tid enten har været igennem en meget hård konkurrence eller været igennem en meget hård rationaliseringskur, vil kunne formindske sit personale med 15 pct., uden at produktionen går ned. Hvis man nu kigger på de offentligt ansatte, må man jo sige, at de ikke har været i nogen konkurrence. De har heller ikke været udsat for nogen hård rationaliseringskur. De lever af at producere gratisydelse eller ydelser med skatteydertilskud eller monopolydelser. Det ligger jo nær at antage, at det også skulle være muligt at rationalisere den offentlige sektor, således at 15 pct. af personalet kunne undværes, uden at produktionen gik ned. Jeg ville med meget stor interesse modtage et forslag fra regeringen, der gik ud på bare at pålægge de enkelte styrelser at reducere deres personale med 5 pct. i det første år og måske 5 pct. i det næste.

Christoffersen (V):

Jeg har kun nogle få bemærkninger, men jeg vil godt sige et par ting i tilknytning til hr. Kjeld Olesens sidste indlæg.

Hr. Kjeld Olesen savnede en sammenhæng i den politik, der er blevet ført i løbet af de sidste 10-11 måneder. Det er jo beklageligt, at hr. Kjeld Olesen har vanskeligt ved at få øje på det, som ellers skulle være ret klart. Hvis man ser på de 4 forlig, der er gennemført — og i 2 af dem har socialdemokratiet jo været deltager, og i forhold til de 2 andre har socialdemokratiet i og for sig kunnet vedkende sig hensigten og formålet med forligene — så kan man jo se en politisk linje, som for det første har forsøgt at bremse inflationen, som for det andet har forsøgt at værne den danske valutastilling, som for det tredje har søgt at få skabt sikkerhed i bolig- og byggesektoren efter 2-3 års næsten panikagtig stemning, og som for det fjerde over en fornuftig skatte- og udgiftsreform har forsøgt at lægge op til et roligt overenskomstforløb. Og på alle de 4 områder kan man jo se nogle ganske væsentlige resultater. Jeg må ærlig talt sige, at det undrer mig lidt, at hr. Kjeld Olesen ikke kan få øje på denne sammenhæng.

Så kan man naturligvis drøfte, om man rent metodisk skulle have taget det hele på én gang, eller om man, som man har gjort, skulle tage det i 4 omgange. Men dér tror jeg, man må se i øjnene, at sådan som dette folketing er indrettet, sådan som vælgerne har ønsket at dets arbejdsbetingelser skulle være, har det været rigtigt, at folketingets partier fra sag til sag kunne træffe deres beslutninger.

Hr. Kjeld Olesen var meget glad for socialdemokratiets helhedsplan, og jeg synes da også, det er udmærket, at et oppositionsparti på den måde ligesom forsøger for sig selv at klargøre sine tanker, men jeg vil dog godt lige anbringe den i den rigtige tidsmæssige og historiske sammenhæng. Den blev jo vedtaget den 24. august; det var 6 dage efter, at de intense forhandlinger om skatte- og udgiftsreformen og beskæftigelsespolitikken var begyndt, og på et tidspunkt, hvor regeringen jo over for partierne, også over for socialdemokratiet, klart havde understreget, at det ikke kun var en skattereform og ikke kun en udgiftsreform, men også et omfattende stykke økonomisk politik, vi